

да Му завиждатъ и да Го гонятъ; затова ся Той и рѣшилъ да ся върне пакъ въ Галилею.

ГЛАВА XX.

САМАРЯНКА-ТА.

Пяти-тъ отъ Иерусалимъ за Назаретъ минувалъ прѣзъ Самарянскъ-тъ земю, която прѣди това принадлежала на Израилско-то царство и приела свое-то названіе отъ главный градъ Самарю. Той проходилъ покрай градъ Сихаръ, който въ старо время былъ извѣстенъ подъ имя Сихемъ. Не далече отъ тойзи градъ ся намирала оная земля, коюто Іаковъ далъ въ наслѣдство сыну своему Іосифу; тукъ имало кладенецъ, искупанъ по повелѣніе-то на Іакова, който ся и наричалъ отъ това кладенецъ Іакововъ. Іисусъ Христосъ сѣднѣлъ при тоя кладенецъ да си отпочине, а ученицы-тъ Му отишли въ града да купятъ что имъ было потребно за ѣденіе.

Въ това врѣмя дошла една жена изъ града за водъ. Іудей-тъ имали стариинъ, закѣснѣлъ враждою противу Самаряне-тъ. Ти не рачили ни да говорятъ съ нихъ, нито да иматъ съ нихъ нѣкожъ работъ; почитали за грѣхъ да ѣдѣтъ, или да пѣтъ съ нихъ изъ единъ сѣдъ. Господъ ако и да зналъ, че Самаряне-тъ ся паднѣли въ много заблужденія, Той обаче осуждавалъ непримиримъ-тъ ненависть къмъ нихъ на Іудей-тъ. Кога Самарянка-та си истеглила водъ изъ кладенеца, Іисусъ Христосъ ѝ казалъ: „дай ми да ся напию.“

Като чула толкосъ милостивъ, кроткъ гласъ, тая жена не могла да скрие свое-то удивленіе, и сказала на Спасителя: „какъ ты, Іудейинъ, просишь да пѣшь водъ отъ мене, която сжмъ Самарянка! Іудей-тъ не ся прикоснувать до Самаряне-тъ. Тѣ ся гнусятъ отъ насъ.“ Іисусъ Христосъ